

(εἰς τὴν σημασιολογικὴν ταύτην χρῆσιν συνετέλεσε καὶ ἡ παράδοσις περὶ τῆς ἐκτάκτου στωμυλίας τοῦ Ἀρείου) Σῦρ.: Φρ. Δὲν παύει πρὸς τὸ Ἄρειό του! (ἐπὶ φλυαρίου). 6) Οὐδ. ἐπιθετικ., διαβολικόν, σατανικὸν Θήρ. Μύκ.: Φρ. Ὁ δεῖνα ἔγινε Ἄρειο τελώνιο (ἀπῆλθε δρομαίως, ἔγινεν ἄφαντος) Μύκ. Πβ. τελώνιο.

Ἄρειος Πάγος ὁ, λόγ. κοιν. Ἄρειους Πάγους βόρ. ιδιώμ.

Τὸ ἀρχ. τοπων. Ἄρειος Πάγος, λόφος πρὸς δυσμὰς τῆς Ἀκροπόλεως, ὅπου συνεδρίαζεν ἡ λεγομένη βουλὴ ἐξ Ἀρείου Πάγου, τὸ ἀνώτατον δικαστήριον τῆς πολιτείας τῶν Ἀθηναίων.

Τὸ ἀνώτατον δικαστήριον τῆς Ἑλλάδος ἔδραν ἔχον τὰς Ἀθήνας: Ἡ ὑπόθεσί μου μὲ τὸν δεῖνα ἔχει φτάσει ὡς τὸν Ἄρειο Πάγο. Ἐγὼ συμβιβασμὸ δὲ θέλω, θὰ πάω ἴσαμε τὸν Ἄρειο Πάγο κοιν. || Φρ. Θὰ πάμε ἔς τὸν Ἄρειο Πάγο (θὰ ἐμμείνω μέχρι τέλους καὶ θὰ ζητήσω παντὶ τρόπῳ νὰ κατισχύσῃ τὸ ὑπ' ἐμοῦ ὑποστηριζόμενον δίκαιον) Ἀθῆν.

ἀρέλα ἡ, Πελοπν. (Μεγαλόπ. κ.ά.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Παιδιά τις.

ἀρένα ἡ, Θράκ. (Μάδυτ. Σηλυβρ.) Κωνπλ. Προπ. (Κύζ.) κ.ά. ἀρήνα Ἀπουλ. Ἡπ. (Ζαγόρ.) — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,142.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arena*.

1) Ἄμμος ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.: Ὁ Γκιτρίμης πῆρε τὸν ἀνήφορο νὰ ξεθάψῃ ἀπὸ τὴν ἀρήνα τὴν καβάλλα μου. β) Λεπτὴ ἄμμος ἢ ἀπότριμμα εἰδικοῦ τινος λίθου ἢ εἰδικὸν χῶμα χρησιμοποιοῦμενον εἰς τὸν καθαρισμὸν καὶ τὴν στύλβωσιν μεταλλίνων σκευῶν Θράκ. (Μάδυτ. Σηλυβρ.) Κωνπλ. Προπ. (Κύζ.) κ.ά. 2) Τόπος ἀμμώδης, ἀμμονδία Ἀπουλ. Ἡπ. (Ζαγόρ.): Ἄσμ.

Εἰς τὸ νερὸ γυαλίζονται τὰ παστρικά σπιτάκια καὶ ἔς τὴν ἀρήνα τρέχουνε ποδόγυμνα παιδάκια.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Μακεδ. (Ἀνασελ.)

ἀρενίς ἐπίθ. Κωνπλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρένα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίς ἀποσπασθείσης ἐκ τοῦ χρώματος δηλωτικοῦ μαβίς.

Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς ἀρένας, ὁ ἰδ.

ἀρεοπαγίτης ὁ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀρεοπαγίτης.

Δικαστὴς τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἰδ. λ.)

ἀρεσιὰ ἡ, σύννηθ. ἀρεσὰ πολλαχ. ἀρισιὰ βόρ. ιδιώμ. ἀρισὰ πολλαχ. βορ. ιδιωμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρέσω.

1) Ἡ εὐάρεστος διάθεσις τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τις πρὸς τι, τὸ ἀρέσκεσθαι, ἡ ἀρέσκεια, κανονικῶς κατὰ γενικ. μετὰ τῶν κτητικῶν ἄντων.: Τὸ φαεῖ εἶναι τῆς ἀρεσιᾶς μου. Εἶχαν πάρεϊ κωπέλλα τῆς ἀρεσιᾶς τους σύννηθ. Μοῦ κἀν' ἀρισιὰ (μοῦ ἀρέσει) Ἀράχ. Εἶνι τ'ς ἀρισιᾶς-ι-μ' Λέσβ. Ἡθίλι νεὸ τῆς ἀρισιᾶς τῆς Θεσσ. || Ἄσμ.

Δεκάτιζε τὰ λόγια σου νὰ ᾗχης τὴν ὁμορφιά σου κι ὁ νεὸς ὁποῦ σὲ ἀγαπᾷ νὰ εἶναι τῆς ἀρεσιᾶς σου Αἴγιν.

Τὸ τί τραγούδι νὰ σοῦ πῶ καὶ νὰ ᾗ τῆς ἀρεσιᾶς σου; Λεξ. Δημητρ.

Νόσα νησιὰ πιρπάτησα, τὸν ἄμμου τῆς θαλάσσης,

δὲ μπόρῃσα νὰ βρῶ κουρμί, κουρμί τῆς ἀρισιᾶς μου

Μακεδ. 2) Ἡ πρὸ τῆς τελέσεως τῶν ἀρραβόνων μετὰ-βασίς συγγενῶν τοῦ γαμβροῦ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νύμφης

καὶ προσφορὰ εἰς αὐτὴν δακτυλιδίου Πελοπν. (Τριφυλ.)

3) Προικοσύμφωνον περιλαμβάνον τὴν εἰς εἶδη ἐνδυμασίας προῖκα τῆς νύμφης Πελοπν. (Κόκκιν.)

Πβ. ἀρεσκειά.

ἀρεσίζομαι ἀμάρτ. ῥεσίζομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρέσι.

Ὁρέγομαι: Εἶα ποῦ ἔρεσ-σασιν μῆλα τὸ' ἔρεσίστηκά τα (εἶδα ποῦ ἐπέρασαν μῆλα καὶ τὰ ὠρέχτηκα). Συνών. ἀρεσκειάζομαι.

ἀρέσιμο τό, ἀμάρτ. ῥέσιμο Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρέσω.

Τὸ νὰ ἀρέσκῃ τις εἰς τινα.

ἀρεσκειὰ ἡ, σύννηθ. ἀρισκειὰ Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀρέσκεια.

1) Ἀρεσιὰ 1, ὁ ἰδ., ἐνθ. ἄν.: Πῆρε γυναῖκα τῆς ἀρεσκειᾶς του. Τὸ σπῖτι εἶναι τῆς ἀρεσκειᾶς του σύννηθ. || Φρ. Εἶναι τὴν ἀρεσκειᾶς μου (θέλω εὐχαρίστως) Ζάκ. || Ἄσμ. Μὲ πίκρες καὶ μὲ βάσανα τὸ' ἐπλέξαν τὰ μαλλιά τση, ὁ ἄντρας ποῦ τση ἐδώσανε δὲν ἦτο τὸ' ἀρεσκειᾶς τση Ζάκ. || Ποίημ.

Καὶ γῦρο σὰ νὰ ἐγύρευες ἀνθὸ τῆς ἀρεσκειᾶς σου ἔς τὰ χαμωλούλουδ' ἔσκυφτες κ' οἱ πεταλοῦδες φεύγαν κ' ἐγὼ μὲ κλῶνο τῆς μυρτιᾶς εἰμίωσα κοντά σου

ΔΒαλαβάν. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 20. 2) Προικοσύμφωνον Ζάκ. Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. — ΔΓουζέλ. Χάσ. 50. Νὰ ξέρεῃς πῶς τὴν Κυριακὴ ἡ ἀρεσκειὰ θὰ γένῃ ΔΓουζέλ. ἐνθ' ἄν.

ἀρεσκειάζομαι ἀμάρτ. ῥεσιθάζομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρεσκειά.

Ὁρέγομαι: Ἐρεσιθάστηκέν το ἡ καρκιὰ μου. Συνών. ἀρεσίζομαι.

ἀρεσοῦν ἐπίρρ. Καππ. ἀρεσοῦν Καππ. ἀρέτσα Καππ. ἀρέτσα Καππ. ρέτσα Καππ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἀμέσως τώρα, ἤδη τώρα: Ἀρέτσα ἐνι τοῦ βραδινοῦ σας ὁ ταρός, νὰ πιάσητε ἀτιὰ ἔργα. Πβ. ἀρέ.

ἀρεσοῦκα ἐπίρρ. Καππ. ἀρεσοῦκα Καππ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀρεσοῦ.

Ἀμέσως τώρα, τάχιστα.

ἀρεσιζῶ Θράκ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀρεσιός.

Ἀρέσκω ἐνθ' ἄν.: Ὅλα μ' ἀρεσιόσανε Σῦρ.

ἀρεσιός ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Ἡπ. ἀριστός Μακεδ. (Καταφύγ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀρεσιός.

1) Ὁ ἀρέσκων εἰς τινα, εὐάρεστος: Ὁ δεῖνα μοῦ εἶναι ἀρεσιός. Ὁ δεῖνα εἶναι πρόσωπο ἀρεσιό. β) Κομπός, ὠραῖος, ἐπὶ πραγμάτων Κύπρ.: Κλουβὶν ἀρεσιόν. 2) Ὁ εὐχαριστημένος ἀπὸ τινος Ἡπ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Ἀντίθ. ἀνάρεστος.

ἀρεσύα ἡ, Πόντ. (Ἄμισ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς φρ. τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ἄρ' ἔεις ὕαν (λοιπὸν ἔχεις ὑγείαν, ὑγίαινε).

Ἡ ὑγεία ἦν εὐχεταί τις πρὸς πρόσωπον καθ' ἣν στιγμὴν ἀποχαιρετᾷ καὶ ἀναχωρεῖ: Ἐχπάστιεν κ' ἐδέβεν πλάν κι ἀρεσύαν κ' εἶπεν (ξεκίνησε καὶ ἀνεχώρησε καὶ δὲν εἶπε κτλ.) || Φρ. Ἐφέκ' ἄτον ἀρεσύαν (τοῦ ἄφησα ὑγείαν, ἦτοι τὸν ἀπεχαιρέτησα καὶ ἀνεχώρησα) Χαλδ. κ.ά. Εἶπ' ἄτον ἀρεσύαν (τοῦ εἶπα κτλ.) Ἄμισ. Χαλδ. Τὴν ἀρεσύα σ' κι θέλω (δὲν θέλω νὰ μὲ ἀποχαιρετήσῃς εὐχόμενος ὑγείαν) Χαλδ.

